

Arrest

nr. 141 201 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SCHELMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 juni 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Chinese nationaliteit bezit, van Tibetaanse afkomst bent, en op 15 december 1983 in Dajie (Volksrepubliek China) geboren bent. In 1993 besloten uw ouders u naar India te sturen zodat u er monnik kon worden.

Omstreeks februari 1993 reisde u als tienjarige naar Lhasa. Vervolgens ging u naar Shakula. U begon er een meerdaagse voettocht richting de Chinees-Nepalese grens. Na aankomst in Nepal liet u zich registreren bij het 'reception centre', Nelen Khang. U deed er zich voor als een zestienjarige met de bedoeling niet naar een gewone school maar naar een boeddhistische school gestuurd te worden. Een week later reisde u via de Nelen Khang van Delhi naar die van Dharamsala. In Dharamsala werd u opnieuw geregistreerd onder uw initiële geboortedatum (15 /12/1983). Enkele dagen later werd u naar het Drepung-klooster in Karnataka (Zuid-India) overgebracht. U werd er monnik en verdiepte er u in de boeddhistische leer. In de loop der jaren nam u deel aan diverse protestacties voor de Tibetaanse zaak. In India ervoeren u en andere Tibetanen een tekort aan rechten. In 2011 werd er een Tibetaanse jongen in Bangalore neergestoken door een Indiër, vermoedelijk een moslim. U voelde zich bovendien gediscrimineerd. Zo hoorde u en maakte u mee hoe de Indische autoriteiten teveel aanrekenden voor hun diensten, bv. 10 roepies (ongeveer 12 eurocent) in plaats van 5 roepies (ongeveer 6 eurocent). Ook taxichauffeurs maakten zich hieraan schuldig. Daarnaast werd u op de trein soms gedwongen om uw zitplaats af te staan, ook al had u er voor betaald. De Tibetanen werden ook geconfronteerd met stroompannes. Wanneer jullie dat aanklaagden kregen jullie te horen dat er een tekort was. Pas wanneer jullie meer betaalden kregen jullie opnieuw stroom. Verder had u problemen met het warme klimaat en de muggen.

Na verloop van tijd besloot u India te verlaten. U vond een smokkelaar die u van de nodige reisdocumenten voorzag. Op 10 juni 2013 verliet u Delhi per vliegtuig. U reisde met uw eigen IC en met een visum dat door de smokkelaar werd geregeld. Na twee overstappen in voor u onbekende luchthavens kwam u aan op de luchthaven van Frankfurt. Vervolgens werd u per taxi naar België gebracht. Op 12 juni 2013 diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: 'green book', kopie 'hukou' familie, kopie attest Nelen Khang Nepal, attest Nelen Khang Dharamsala dd. 08/07/2013, 3 attesten 'Drepung Loseling Monastic College', attest 'Drepung Losel Ling Monastery' dd. 15/06/2013, attest 'Drepung Tehor Khangtsen' dd. 04/08/2013, enveloppe uit China, 2 enveloppes uit India.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (green book, kopie attest Nelen Khang Nepal, attest Nelen Khang Dharamsala) blijkt dat u zich van volgende identiteitsgegevens bedient: Ngawang Phuntsok (aliassen: Lobsang Tsultrim en Lobsang Tsering), geboren op 15 december 1973 en geboren te Dajie. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie CGVS, p. 3, 4, 6-8, 12) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1993 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw profiel als monnik, uw jarenlang verblijf in een Tibetaans klooster in India, uw illegaal vertrek uit Tibet, en uw deelname aan protestacties ten voordele van de Tibetaanse zaak, een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC) (zie CGVS, p. 16).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Omstreeks februari-maart 1993 reisde u via de Nelen Khang van Delhi naar die van Dharamsala. Enkele dagen later werd u naar het Drepung-klooster in Karnataka (Zuid-India) overgebracht. U werd er monnik en verdiepte er u in de boeddhistische leer. U verbleef er tot een vijftal dagen voor uw vertrek uit India (zie CGVS, p. 8-9).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie CGVS, p. 9-10-11).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u er een tekort aan rechten genoot. Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt echter dat Tibetaanse vluchtelingen in India wel degelijk over rechten beschikken en er sprake is van reële bescherming vanwege de Indische autoriteiten (zie supra). U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u deze reële bescherming niet genoot. U verwijst weliswaar naar een incident in Bangalore waarbij een Tibetaanse jongen werd gedood door Indische moslims, maar het voorval heeft geen betrekking op u (zie CGVS, p. 13). Verder spreekt u over kleine incidenten uit het dagelijkse leven zoals leden van de Indische administraties (12 eurocent in plaats 6 eurocent) en taxichauffeurs die u teveel aanrekenden, en het moeten afstaan van uw zitplaats op de trein (zie CGVS, p. 12-13). Het hoeft geen betoog dat dergelijke zaken onvoldoende zwaarwichtig zijn om gewag te maken van een persoonlijk-geviséerd zijn in de zin van de Conventie. Verder geeft u te kennen dat jullie in het geval van stroompannes pas werden geholpen indien jullie extra betaalden voor de stroom. Opnieuw, dergelijke zaken volstaan niet om aannemelijk te maken dat uw vertrek uit India werd ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hetzelfde geldt uiteraard ook voor de fysieke hinder die u ondervond van de muggen en het warme klimaat in Zuid-India (zie CGVS, p. 12-13). Verder beweert u dat het onmogelijk is om naar India terug te keren omdat u niet langer over een RC beschikt en de Indische autoriteiten u geen nieuwe RC zullen uitreiken (zie CGVS, p. 13). Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt dit niet te kloppen. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het niet aannemelijk is dat de identiteitsgegevens in uw RC en IC (waarvan u geen enkel begin van bewijs voorlegt), die niet overeenstemmen met uw werkelijke identiteitsgegevens, voor problemen zullen zorgen (zie CGVS, p. 11).

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie CGVS, p. 9, 11).

U verklaarde echter dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie CGVS, p. 11). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is

een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Bovendien is het niet aannemelijk dat u compleet onwetend was over het visum dat in het IC werd aangebracht en waarmee u naar Europa reisde (zie CGVS, p. 16). Evenmin is het geloofwaardig dat u niet op de hoogte werd gesteld van de reisroute die de smokkelaar voor u gepland had en dat u zelf niet het minste idee heeft over de door u gevolgde reisweg (zie CGVS, p. 15). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze bevestigen namelijk enkel uw verblijf in India en uw profiel als monnik. Verder spreken ze zich op geen enkele manier uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de kopie van de 'hukou' van uw familie. Die bevestigt weinig meer dan uw familiale achtergrond.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: Nota CBAR-BCHV 'Biedt India 'reële bescherming' aan Tibetanen?', maart 2014.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker leidt zijn middel af uit de “*Schending van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet dd 15.12.1980*” en “*in ondergeschikte orde: de subsidiaire beschermingsstatus*” overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

3.2. Verzoeker is van Tibetaanse origine en stelt geboren te zijn op 15 december 1983 in Khagu, Ganzi, Sichuan, Volksrepubliek China (VRC). Verzoeker brengt een kopie van de hukou van zijn familie aan, gedateerd op 21 mei 2011. Verzoeker verklaart “*op deze huku staat naam niet omdat mijn familie, ik vroeg het, ze zeiden dat naam verwijderd van huku was*” (gehoor p; 7), hetgeen aannemelijk is. Verzoeker verklaart legaal met een shenfenzheng vertrokken te zijn uit China die zijn vader mogelijks al had (“*vader ze al en heeft hij die voor me geregeld. Ik moest van Tibet naar India vertrekken, daarvoor had shenfenzheng nodig*”) en hij “*toen ik van Tibet naar India vertrok heb ik die op de grens weggegooid*” (gehoor p. 6). Alhoewel niet overtuigend gezien verzoekers jonge leeftijd, geeft verzoeker aldus aan legaal te zijn vertrokken uit China. Verzoeker verklaart “*een beetje wel*” Chinees te spreken (gehoor p. 3). Niettemin verzoekers beperkte, doch aannemelijke verklaringen over Tibet (gehoor p. 4, p. 6) kan hem op dit punt het voordeel van de twijfel worden gegeven en kan aangenomen worden dat verzoeker de Chinese nationaliteit bezit.

Daarnaast brengt verzoeker een origineel Green Book, een attest van het Office of the Reception Centre Dharamsala, en een kopie van het attest “Nelen Khang” Kathmandu bij. Aldus kan blijken dat de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap verzoeker als Tibetaan, geboren te Tibet, beschouwen.

3.3. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoeker verklaart door zijn ouders naar India te zijn gestuurd om te studeren. Ook hieruit kan op zich geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Verzoeker verklaart evenwel “*ik heb vroeger ook contact genomen met familie in Tibet en vroeg hukou en mijn naam stond er niet meer op. Ik vroeg om naar ons dorp te gaan om zo een papier aan te vragen, maar familie ging naar kantoor en die gaf geen enkel papier. Ze zeiden dat ik illegaal naar India vertrok en tegen Chinese autoriteiten was. Voor mij was het niet mogelijk om zo een papieren attest te krijgen*” (gehoor p. 16). Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker niet langer als ingezetene wordt aanzien en aldus kan niet worden uitgesloten dat verzoeker in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zal komen te staan bij een terugkeer, temeer gezien verzoekers jarenlange verblijf als monnik in het Drepung klooster in India en zijn deelname aan verschillende protesten en betogingen in India (gehoor p. 16).

3.4. Verzoeker betwist echter niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 1993 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

3.5. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “1. *Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het*

grondgebied van dit land wordt toegelaten. 2. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

3.6. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet.

3.7. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

4.1. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

4.2. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

4.3. Verzoeker blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Dit kan tevens blijken uit verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaart sinds 2002 tegen betaling een RC te hebben verkregen op naam van L. Ts., met vervalste ouders en geboorteplaats Mundgod en deze tot 2013 te hebben gehad (gehoor p. 9-10). Verzoeker kon deze RC laten verlengen mits betaling van 10 roepies (0,137 euro) en kon op basis hiervan tevens *"ongeveer drie jaar geleden"* een IC verkrijgen (gehoor p. 11). Uit deze verklaringen kan niet blijken dat dit om meer gaat dan (zeer geringe) administratieve kosten. Hoe dan ook uit het betalen van smeergeld aan de administratieve autoriteiten kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch

dat enkel Tibetanen bij deze diensten anders behandeld worden. Evenmin kan verzoeker in het verzoekschrift geldig aanvoeren dat *“Bij de verlenging diende verzoeker opnieuw zeer veel geld te betalen, meestal het dubbele van Indische burgers”* nu (de verlenging van) een RC enkel Tibetanen betreft. Uit het administratief dossier en verzoekers verklaringen kan slechts blijken dat verzoeker een continu legaal verblijfsrecht genoot, hetgeen hij ook verklaart en dat hij bovendien ook legaal is vertrokken. Indien verzoeker leefde met een RC waarin de naam, ouders en geboorteplaats incorrect waren, dan kan tevens vastgesteld worden dat verzoeker zelf heeft nagelaten zich hiermee in orde te stellen (gehoor p. 10). Waar verzoeker nog meent dat hij problemen zou kunnen krijgen indien de Indische autoriteiten er zouden achter komen dat zijn RC gebaseerd is op valse gegevens, ziet de Raad vooreerst niet in hoe de Indische autoriteiten dit zouden te weten komen. Bovendien stelt de Raad vast dat dergelijke loutere bewering niet geadstrueerd wordt door verzoeker, noch kan blijken uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (Information Pertaining Tibetan Nationals) zoals deze in de COI's beschreven staat, temeer momenteel geen vertegenwoordigende ouder meer nodig is voor het verkrijgen van een RC en ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen bekomen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de COI Focus “CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India” stelt *“Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties in RC's en IC's (zie infra) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009]”*. Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoeker hoe dan ook problemen zou krijgen over een incorrecte RC indien hij probleemloos op basis van deze gegevens jarenlang in India kon verblijven en *“ongeveer drie jaar geleden”* een IC kon verkrijgen die hem gedurende 10 jaar het recht geeft terug te keren naar India. Verzoeker blijft aldus bij loutere beweringen en kan gezien het Indische beleid en campagnes om alle Tibetanen een RC te bezorgen, niet overtuigen over geen gecorrigeerde RC te (kunnen) beschikken, temeer gezien de bewering dat hij alsdan over een *“wit papier”* diende te beschikken niet kan blijken uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie.

4.4. Verzoeker kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de *“goodwill van de regering”*. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging.

4.5. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker kon in India ongemoeid wonen en studeren. Verzoeker verklaarde naar België te zijn gekomen omwille van de discriminatie, doch verklaart enkel minimale gevallen van discriminatie waaruit alleszins geen zwaarwichtige vervolging kan worden afgeleid. Daarenboven kan uit het betalen van smeergeld of afzetterij geen persoonsgerichte noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden nu corruptie en afzetterij alle geledingen van de Indische maatschappij treffen. Klimaatomstandigheden of financiële problemen komen evenmin in aanmerking voor internationale bescherming. Verzoeker is manifest niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

4.6. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er *“geen oog was voor de persoonlijke situatie van verzoeker”* of dat er enkel verwezen werd naar algemeen beschikbare informatie, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

4.7. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” *“De Tibetaanse gemeenschap in India”*, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Waar verzoeker nog wijst op de zin *“Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto”*, is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

4.7.1. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De “COI Focus” “CHINA/INDIA” *“De Tibetaanse gemeenschap in India”*, vermeldt dat *“Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocommissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]”* en *“Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en “gevraagd zijn om over te steken” [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department]. Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen de facto nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen.”* Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst.

4.8. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering *“De Indische overheid, verzoeker wijst op verschillende kantoren, is niet rechtvaardig, de Tibetanen worden er niet eerlijk behandeld.”*, wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boutewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen.

4.9. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is ongegrond.

4.10. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”* Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

Tevens blijkt dat *“Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaden”.* De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan “alle IC-houders”. Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's volgestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de *“normale procedures waaronder een identiteitscontrole”*. Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn *“in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen”*. Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek, en dit ook door de Indiase ambassade in Brussel.

4.11. Verzoeker reisde met zijn eigen IC, die beweerdelijk door de smokkelaar werd afgenomen, en heeft 1 miljoen Indische roepies betaald voor zijn reis (gehoor p. 16). Verzoeker heeft geen kopie of ander bewijs van zijn IC, noch heeft hij een duplicaat aangevraagd (gehoor p. 11), hetgeen hem allen ten eerste kan worden aangerekend. Dat verzoeker zijn IC heeft afgegeven aan de smokkelaar, kan niet overtuigen gezien niet wordt toegelicht waarom verzoeker zijn eigen authentieke identiteitsdocumenten zou weggeven. Voorts kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker 1 miljoen Indische roepies zou betalen indien hij middels zijn IC op legale wijze heeft gereisd. Zelfs indien per loutere hypothese de inschakeling van een smokkelaar nodig zou zijn voor het verkrijgen van een visum, dan nog verklaart dit niet waarom verzoeker zijn IC nadien zou hebben weggegeven. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht. Dat verzoeker geen enkele reden heeft om zijn IC te verbergen, kan niet blijken gezien hij net het ontbreken hiervan inroept om zijn terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat hij de waarheid spreekt. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van loutere beweringen en het maken van vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

4.12. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren, temeer nu uit de COI blijkt dat *"Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen"* en bovendien dat *"Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC"*. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

4.13. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dergelijk document voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

4.14. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.15. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.16. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

4.17. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.18. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

4.19. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK